

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XI. De damno, ac impedimento, quod reperiri potest in
apprehensionibus intellectus, per ea, quæ supernaturaliter sensibus
corporeis exterioribus repræsentantur; & qualiter Anima in illis sese ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

duplici sunt differentia : Nonnullæ corporaliæ & exteriorum sensuum adminiculo recipiuntur ; aliæ verò corporaliæ etiam, sed interiorum sensuum præsidio: sub quibus continetur, quicquid imaginatio percipere, fingere, & fabricare potest. Spirituales quoque notitiæ supernaturales, duplices sunt : quarum vna est distincta & particularis, seu singularis; altera autem confusa, obscura & vniuersalis. Distincta, & particularis, in quatuor apprehensionum particularium modos, qui spiritui, nullo corporeo sensu mediante communicantur, distinguuntur; qui modi sunt: Visiones, Reuelationes, Allocutiones & spiritualia sentimenta. Notitia verò, seu Intelligentia obscura, & generalis, vna sola est, estque contemplatio, quæ in fide, seu per fidem conceditur. In hac collocanda, & constituenda est à nobis Anima: quod præstabimus dirigendo, & manu ducendo illam, per omnes istas particulares notitias, ad hanc de qua loquimur, generalem : auspicabimur autem tractationem hanc, à primi ordinis notitijs, & ab illis Animam denudabimus.

CAPVT XI.

De damno, ac impedimento, quod reperiri potest in apprehensionibus intellectus, per ea, quæ supernaturaliter sensibus corporis exterioribus representantur; & quomodo Anima in illis sese gerere debeat.

PRima Notitiæ, de quibus præcedenti capite locuti sumus, illæ sunt, quæ ad intellectum per naturalem viam spectant. De quibus quoniam libro primo, egimus, vbi induximus Animam in sen-

sus Noctem; ne verbo quidem hoc locum agemus: ibi enim sufficientem de illa doctrinam tradidimus. Quare in præsentis capite de notitijs, & apprehensionibus illis, quæ ad intellectum per sensuum corporaliæ exteriorum viam, supernaturaliter pertinent, solummodo agemus: qui sunt: Visus, Auditus, Gustus, Odoratus, & Tactus. In quibus omnibus sensibus, solent spiritualibus viris variæ representationes & obiecta, supernaturaliter exhiberi. Visui enim representantur alterius vitæ personæ; aliorum videlicet Sanctorum & Angelorum, tam bonorum: quàm malorum, & lumina quædam, ac splendores præter ordinarij.

Auditu quoque in solita excipiuntur verba; siue ab illis, quas vident personis prolata, siue non visis ijs, à quibus profertur. Odoratu quoque suauissimi interdum, idque sensibilibus, hauriuntur odores; nec constat tunc, vnde illi proficiantur. Gustu etiam grati percipiuntur saporis. Tactu etiam tandem proportionatas sibi delicias sentit: idque interdum adeo efficaciter, vt videantur vniuersæ corporis medullæ, & ossa exultare, restitescere, & veluti torrenti illi voluptatis, innatare. Similisque est huiusmodi suauitas ei, quam mystici, Spiritus vocationem appellant; quæ ab illo, in membra simplicium, purarumque animarum deriuatur. Hæc porò sensuum oblectamenta, solent in spirituales viros ex affectu, & deuotione Spiritus sensibili, plus aut minus, in quem eunque suo modo promanare.

Sciendum autem est: quod licet vniuersæ prædictæ res, possint corporeis sensibus per operationem Diuinam obijci: nunquam tamen illis fidendum est, aut vilo modo sunt admittendæ, immò totaliter euitandæ, neque an bonæ sint vel malæ disquirendum. Nam quæ-

Solent spirituales viri, & alij, in quibusdam exteriorum corporum sensibus, supernaturaliter concipi.

NOTA. Vniuersæ calidiores viri, quæ exteriorum sensuum sunt, vniuersæ sunt, & vniuersæ sunt.

to magis exteriores sunt, ac corporeæ; tantò minus certum est, an à Deo pro-
ueniant. Magis quippe Deo proprium
est spiritui sese communicare, (quàm in
remotior securitas, animæque prouen-
tus continetur) quàm sensui: in quo
vltimum magnum periculum, ac de-
ceptio reperitur: quia in illis sensus cor-
poreus, iudicem se constituit, & arbitrum
spiritualium rerum, existimando ita illas
sese habere, talesque esse, quales ille, ipsas
sentit: cum tamen illæ adeo inter se discre-
pent, quemadmodum corpus, & Anima,
sensus, & ratio. Aded quippe stupidus,
rerumque spiritualium ignarus est corpo-
reus sensus: quemadmodum iumentum a-
liquod, seu bestia, rationalium. Quam-
obrem plurimum fallitur ille, qui res hu-
iusmodi magni facit, magnoque se peri-
culo deceptionis exponit: ad minus ma-
gnum sibi comparat impedimentum, quo
minus ad spiritualia tendere possit.

Vniuersæ quippe illæ res corporeæ, sic-
uti diximus, nullam cum spiritualibus
conuenientiam, & proportionem ha-
bent. Vnde semper metuendum est, hu-
iusmodi res, à Dæmone potius, quàm à
Deo promanare: in illis enim, quæ ma-
gis sunt exteriora, & corporalia, plus
sibi iuris vendicat Dæmon, faciliusque
in huiusmodi rebus insidias struere po-
test, ac decipere, quàm in illis, quæ sunt
magis interiores. Præterquam quod cor-
poralia hæc obiecta, & formæ, quò
magis in se exteriores sunt, tantò mi-
nus vtilitatis interiori homini, ac spi-
ritui adferunt: idque ob summam dis-
tanciam, ac exiguam proportionem,
quæ inter corporalia, & spiritualia in-
teruenit. Licet enim aliquid ex illis,
spiritualis feruoris, ac deuotionis res-
solvat, (sicut semper fit quando à Deo
procedunt) multò tamen id minus est,

quàm si eadem res, magis spirituales
ac interiores fuissent. Quamobrem etiam
citiùs faciliusque errorem, præsum-
ptionem, ac vanitatem in animam in-
uehant. Cum enim tantopere palpa-
biles ac materiales sint; maximopere
sensus vrgent, ac excitant: & arbitrat
Anima, tantò illas sublimiores esse, &
maiores, quantò magis sensibus percipi-
untur; sequiturque illas, existimando
lucem illam, seu notitiam, esse ducem,
& medium eius rei, quam peroptat
consequendæ, vnionis videlicet Diui-
næ; & quo pluris eius modo res facit,
eò magis à recto itineris huius tramite,
veroque medio, quod est fides, deniat.
Præterea cum anima duertit Anima, hu-
iusmodi res insolitas, ac præterordina-
rias sibi obuenit; multoties insinuat
sese illi secreta quædam sui ipsius æstima-
tio, se videlicet iam aliquid coram Deo
esse: quod tamen humilitati contrarium
est. Optimè etiam nouit Cacodæmon in-
gerere Animæ, arcanam sui ipsius satisfa-
ctionem; imò aliquando etiam manife-
stam: & idcirco multoties offert sensibus
huiusmodi obiecta, visui scilicet Sancto-
rum imagines, & pulcherrimos splendores; au-
ditui verba sacris palliata insufurrat; odo-
ratui bene olentes odores, dulcedines ori,
ac tactui delicias: ut hoc modo illectos,
in graua præcipitet mala.

Quamobrem huiusmodi repræsen-
tationes ac sentimenta, reiicienda sunt
semper, ac repudianda. Nam dato
causu, aliqua illorum à Deo proficif-
ci; non propterea illis fit aliqua iniuria,
neque amittit Anima effectum, emolu-
mentumque illorum, quod Deus produce-
re volebat, licet Anima illa abijciat, ac re-
cusat. Cuius rei ea est ratio: nam corpora-
lis visio, siue cuiuscunque alterius sensus
perceptio (quemadmodum etiam quæ-

*Graviter
errant A-
nime, qua
sensibilia
ista dona
magnifi-
cium ex-
sequitur.*

*Repræsen-
tationes,
& senti-
menta, sen-
sibilia, sem-
per sunt re-
pudianda:
& cur ita
faciendū?
Notanda
valde do-
ctrina.
Omnis
commu-
nicatio*

G 2 cunq̄ue

B.

Joannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

129

Divina in ipso quo percipitur momento, primariū suūm producit effectum.

cunque alia, quantumvis intima communicatio) si à Deo originem trahit, in ipso quo apparet seu percipitur momento, primarium suum ad quem destinata est effectum, in spiritu ipso producit: nec præbet locum, ut Anima deliberare ac statuere possit, an rem illam sit acceptatura, an verò repudiatura. Quemadmodum enim Deus, supernaturaliter res illas auspicatur, & inchoat, absque aliquâ actiua Animæ industriâ, vel aptitudine: ita absque eiusdem industriâ, cooperatione, seu aptitudine producit in illâ effectum, quem medijs rebus illis intendit: id enim efficitur in spiritu, eo se passiuè solummodò habente; vnde hoc non in eius assensu, vel dissensu positum est, ut effectus producat, vel non producat. Quemadmodum si cuiusdam nudo injiceretur ignis, parum referret, eum aduri nolle: omnino enim ignis, suum fortiter effectum. Et sic bonæ visiones & repræsentationes adhuc anima illas nolenti primariò, priùs, ac principaliter effectum suū in Animâ producant, quam in corpore. Sic etiam, quæ Dæmone auctore contingunt, etiam si Anima illis non assentiatur, inquietudinem quandam,urbationem, vel ariditatem, vanitatem quoque, ac præsumptionem in spiritu generant. Quamvis istæ non à deo sint ad nocendum efficaces, quemadmodum diuinæ ad bonum Animæ promouendum: Dæmonis quippe operationes, vix primos motus attingunt, nec ad maiora voluntatem impellere queunt, si illa eas respuat; neque inquietudo, quam Animæ inferunt, multum perdurat, nisi forte exigua illius cautela, aut pusillanimitas in causa sint, ut diutius immorentur.

At operationes diuinæ intimas Animæ fibras, medullasque pertranscunt ac

effectum suum excitationis, impulsus, ac victricis voluptatis, qua illa ad liberum, ac amorosum in bonum assensum, disponitur, & facilitatur, producant. Verum quamvis ex Deo nascantur, si Anima huiusmodi sentimentis vel visionibus externis nimis inhæret, atque eas admittere statuit, sex inde oriuntur inconuenientia.

Quorum primum est; Imminutio perfectionis gubernandi se per fidem, siquidem plurimum illi ea, quæ sensuum experimento percipiuntur, detrahunt: fides quippe, ut diximus, superat omnem sensum. Quare nisi Anima ab vniuersis sensuum obiectis, mentis suæ oculos auertat, ab vnionis diuinæ mediò deflectet.

Secundum inconueniens, quod inde sequitur est; quod spiritum, nisi abnegetur, præpediant, ac retardent. Detinetur siquidem sentimentis, & visionibus istis Anima, nec ad inuisibilia euolat. Vnde vna ex causis, quas Dominus discipulis suis attulit, cur expedire illum abscedere, ad hoc ut Spiritus S. adueniret, hæc fuit, quemadmodum etiam post resurrectionem suam, Magdalenam ad suos pedes non admisit, ut firmiores in fide radices ageret.

Tertium est; quod Anima proprietati in huiusmodi rebus, assuecit, nec ad veram resignationem, & Spiritus nuditatem tendit.

Quartum incommodum, quod illarum effectum, ac eum, quæ in interiori homine spiritum ingenerant, sensum amittit: defigit enim internos oculos in eo, quod in illis sensibile est; quod tamen vniuersum est præcipuum. Vnde nec ad eò affluenter, ac copiosè Spiritum, quem producant, recipit: qui tamen imprimitur, & fouetur magis, vniuersa sensibilia abnegando, quæ plurimum, à puro Spiritu, distant.

Quin-

Omnes supernaturales gratiæ à Deo promanantes, prius, ac principaliter effectum suum in Anima producant, quam in corpore. Deidæmonisque repræsentationum discernimen.

Sex inconuenientia...

Primum est...

Tertium...

Quartum...

Quin-

*& senti-
mentorum
sive illa à
Deo sive à
Dæmone
proueniãt,
fugiat*

Quintum; quia diuinarum gratiarum, ac fauorum iacturam facit, eo quod illis cõm proprietate inhæreat, nec rectè eis vti- tur. Cum proprietate autem illas reci- pere, nec eis ad vtilitatem spiritualem vti, est velle eas sibi ipsi vtiurpare, illis occupa- ri, & voluptatem suam in eis captare; ad quem tamen finem, minime à Deo confe- runtur. Nec facillè sibi persuadeat, illas à Deo proficisci.

Sextum incommodum est; quod eo ipso, quod eiusmodi res admittere vult, referat Dæmoni aditum, vt alijs similibus eam fallere possit, quas ipse optimè dissi- mulare, & ita concinnè fingere nouit, vt verisimiles videãtur: quandoquidem po- test, vt Apostolus ait, *In Angelum lucis sese transfigurare.* Qua de re fauente Deo, li- bro 2. noctis Obscuræ, capite de Spiritua- li Gula, postmodum acturi sumus,

Quapropter expedit Animæ, oculis, vt dicitur clausis, illas respicere, ac repu- diare, vnde cunque tandem proueniant. Si enim secus faxit, aliqua anam locumque præberet Dæmoni acis visionibus ac senti- mentis, illique ipsi facultatem tantam da- ret, vt nõ solum diuinarum loco suas plu- ries sit admissura: verum etiam quæ à Dæ- mone proficiscuntur, vique eò, multipli- cari possent, & quæ à Deo proueniunt ita cessare, vt omnia tandem in Dæmonem desinerent, & nihil ex Deo remaneret. Quemadmodum pluribus Animabus in- cautis & exiguæ prudentiæ euenit, quæ adeò pertinaciter confiderentq; istarum rerum receptioni adhaeserunt, vt cum illis multum fuerit laborandum, vt ad Deum in fidei puritate redirent: & quod dolen- dum est, multæ ex ijs nunquam redierunt, adeò altas in eis Dæmon radices posuerat. Quapropter omnibus aditum occludere, & vniuersa formidare consultissimum est. Si enim fugiuntur apparitiones, & senti-

menta falla, euitantur pariter errores, ac deceptiones Dæmonis: si autem fugiun- tur, veræ fidei impedimentum amouetur; Spiritus tamen emolumentum ex eis de- cerpit. Et quemadmodum cum eas ad- mittit Anima, Deus sensum illas subtrahit, eò quod eas sibi vsurpet, non vtendo illis, eo, quo par esset modo, & Dæmon etiam suas ingerit, & auget, præbete illis Anima locũ, & assensum; ita quando Anima est in illis resignata, nullaque proprietate eis inhæret; desistit à suis Dæmon, vidēs nul- lum se per illas inferre detrimentum: & vi- cenerit, Deus auget & multiplicat sua do- na in Anima illa humili, & ab omni pro- prietatis labe aliena, & supra multa eam con- stituit; sicuti eum legimus fecisse, cum ser- uo in paucis fidelis. *Quia super pauca fuissti fi- delis, supra multa te constituam.* Quibus in fauoribus, si Anima persistereit esse fidelis, non desisteret profectò Dominus, donec eam extollat, & veluti per gradus quo- dam, ad diuinæ vnionis, & transforma- tionis verticem, perducatur. Hoc siquidem ordine, & modo, experitur Dominus, & attollit Animam. Primò, exiguæ eius ca- pacitati sese accommodans, visitat eam magis secundum sensum, vt gerendo se illa, quemadmodum decet, vtendo vide- licet primis istis buccellis sobriè, ad spiri- tuales solum vires comparandas, ad am- pliores, ac præstantiores cibos illam per- ducat. Ita vt si ex Dæmone retulerit vi- ctoriam in primis istis, transeat ad secun- dos; quod si etiam in secundis superauerit Dæmonem, transibit ad tertios; & vterius progrediens, omnes septem man- siones, qui sunt septem amoris gradus transmeabit, donec illam sponsus in cella vinaria perfectæ charitatis suæ, col- locet.

Fœlix & fortunata Anima, quæ decer- tare nouerit aduersus illam Apocalypicos

*Math.
25. 21.*

*Ordo quæ
seruat
Deum in
subleuan-
da anima,
qua illi in
fauoribus
istis recipi-
entis, fide-
lis est.*

Cant. 2. 4.

Apoc. 2. 29

B.
Joannis
à Cruce

Opera
Mystica
NVI
129

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

*Felix anima
maxima
decerat
nequit ad
uersus A
pocalypsis
bellum
septem ha
bent capu
ta.*

belluam, septem habentem capita, septem istis amoris gradibus aduersantia, quibus capitibus, contra quemlibet gradum bellum gerit. & vnoquoque illorum Animam in qualibet istarum Mansionum, (in quibus illa sese exercet, lucrificando quemlibet mansioni illi correspondente diuini amoris gradum.) impugnat. Dubio procul, si fideliter in quocumque ex illis pugnaverit, vicet: que de gradu ingradum, vel de mansione, ad mansionem transire promerebitur, donec perueniat ad postremam; præcisus & amputatus septem bestiarum capitibus, quibus illi crudele bellum inferebat, ad eum ut S. Ioannes testetur dicens: *Et est datum illi bellum facere cum Sanctis, & vincere eos: quemcumque videlicet ex gradibus istis, armis & machinis suis impetendo.*

Apostolus 7.

Quorumdam spiritalium deploranda calamitas.

Quamobrem, dolendum est, quod multi prælium hoc spiritualis vite contra bestiam ingressi, ne tantum quidem animi habeant, ut primum eius caput præciant; res mundi huius sensibus subiectas, abnegando, & repudiando. Et iam quod plerique hoc apud se obtineant, & illud amputent, non amputant secundum; hoc est, visiones, & sentimenta sensibilia, de quibus loquimur. Verum id quod maxime dolendum est, quod postquam aliqui, non solum primum, & secundum caput, sed etiam tertium, quod ad interiores sensus spectat, (transcundo videlicet à meditationis statu, ad vteriora) præciderunt; dum spiritus puritatem ingredi debent, miserabiliter ab ista crudeli bestia superantur, quæ illos denuo aggreditur, ad eum ut primum quoque iam olim præcisum caput, resuscitet & assumat; & sunt posteriora illorum peiora prioribus, in eorum relapsu; Assumitque, in super septem spiritus secunda nequiores se, qui illis crudelius bellum inferat. Debet ergo spiritualis homo, abnegare, & repu-

*Lucæ 11.
26.
Quomodo
spiritus*

diare vniuersas apprehensiones, ac delenda stamenta corporalia, quæ sensibus exterioribus obnoxia sunt, si primum & secundum bestiarum huius caput abscindere cupit; intrando in vitam fidei, primum ac secundum amoris cubiculum, nullo modo sibi attrahendo, aut sese, intricando, cum ijs, quæ illius sensibus exhibentur: hæc enim sunt illa, quæ maxime noctem hanc spirituales fidei præpediunt.

Liquido itaque constat; visiones istas & apprehensiones sensitivas nullo pacto esse posse mediam vnionis diuinæ; cum nulla illis sit cum Deo proportio, aut similitudo; vnaque ex causis, cur Christus volebat se à Maria Magdalena tangi, quod tamen, & melius & perfectius existimauit in Apostolo S. Thoma &c. hæc fuit. Quare gratissima res sit Dæmoni, quædam aliqua Anima, reuelationes libenter admittit, estque ad eas procliuus: habet enim tunc egregiam occasionem instillandi suos errores; fideique quantum poterit derogandi: ut enim diximus, magnam huiusmodi Anima quæ reuelationes has appetit, mentis stupiditatem, ac ignorantiam contrahit; imò aliquando multas tentationes, & ineptias incurrit, fusus aliquantulum de his exterioribus apprehensionibus egimus, ut aliquid lucis afferamus ijs, de quibus nobis immediate tractandum est: verum tot de hac materia dicenda occurrerent, ut nunquam eorum finis appareret; existimo autem, me rem totam ad compendium redegissem, dicendo solummodo, ut magno cum studio huiusmodi res respiciantur, & nullo modo admittantur, præterquam si aliquo raro euentu, & tunc à persona docta, & spiritali, & experta, debeat tribuati, ac examinari, & ab Anima quasi inuicem admitti.

*primorum
& secun
dum bestia
caput am
putabit.*

*Appari
tiones ista
nequeunt
esse medi
um vnionis
diuinæ
consequen
da.*

*Rare, et
cum ma
ter res
sunt res
admitten
da.*

(*)

CA-